

אגדת הסלע הבוכה

טופאלאריה (דרום מזרח סיביר)

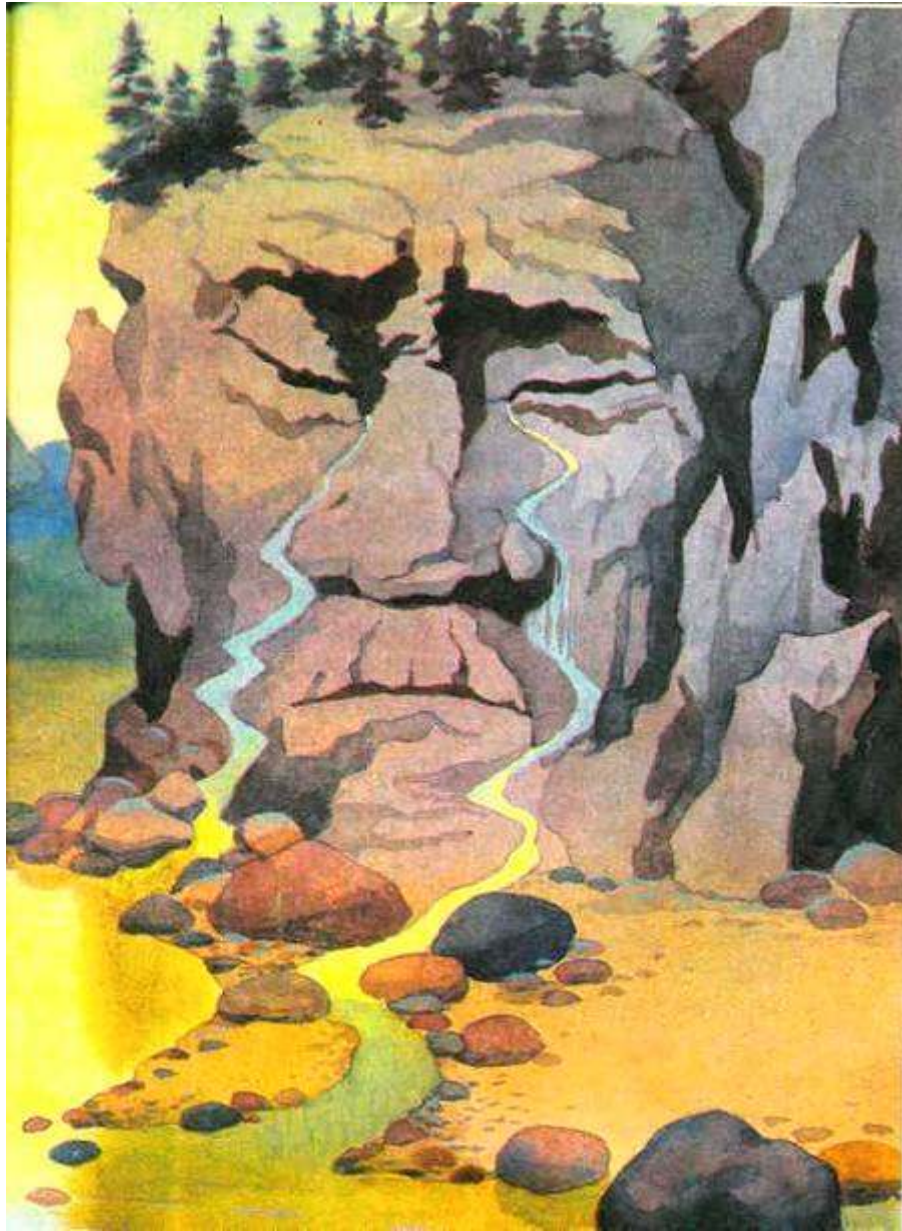
גבוה בהרים חי סאיאן הזקן, איש עשיר ומתבודד. היו לו עדרי איילים רבים, אך העושר הגדול שלו היוותה בתו, איגל היפהפה.

האב אהב מאוד את בתו ולא נתן לה לעזוב אותו. ואיגול מעולם לא ראתה אנשים. היא רצה על סלעים יותר טוב מאיילי ההרים, טיפסה על הסלעים הגבוהים, בקשת שלה צדה בקלות ציפורים וחיות בר, רכבה על איילים והאיילים הבינו אותה ונשמעו לה.

סאיאן הזקן היה חמור ועצור, אך פניו תמיד התבהרו בחיוך כשבא לאוזניו הצחוק המצלצל של בתו, קולה הבהיר

ושיריה היפים. הם היו מתחילים בשקט, ואחר כך הקול גבר עוד ועוד, עד שהצליל הקסום מילא מרחבי הטייגה הגדולים. ארזים ואורנים ענקיים עמדו בשקט ופחדו להניע ענפים. איילי ההרים הפראים נעצרו בהישמע שירת איגול, ואפילו הנחלים היו מפסיקים את צלצולם השמח. וכך גדלה איגול, בלי לדעת מה זה עצבות.

פעם הגיע אל סאיאן צייד צעיר, מהשבט החי בעמק. הוא הביא לזקן עורות יקרים של צובולים, כדי לקבל תמורתם איילים שמנים. סאיאן ישב באוהל שלו, עישן את מקטרתו הארוכה ובשתיקה הביט על המתנות הרבות הפרושות לרגליו. ואז בפתח האוהל נעמדה איגול. היא הביטה בעיניה היוקדות על הצעיר הנאה והתאהבה בו.

גם האורח הצעיר לא היה עיוור. ולמרות שראה בחורות יפות רבות, אך כזו, כאילו עשויה מאור השמש והירח, הוא ראה לראשונה.

מהרגע הזה איגול שרה שירי אהבה, והצייד הצעיר חשב רק עליה. יום שלם בילה הצעיר אצל סאיאן הזקן, ולמחרת לקח איילים אחדים ויצא לדרך. לשווא ביקש מסאיאן לתת לו את בתו. זה סירב ולא מוכן היה לשמוע, ורק בדריכות עקב אחרי איגול.

הצייד הצעיר עזב כבר מזמן והשאיר את איגול בעצבות. עכשיו בשירה היה רק כמיהה לבני אדם, לצייד האמיץ מהעמק.

סאיאן לא יכול היה להחזיק את בתו. בשבילי חיות פראיות היא ברחה מאבא, אך הזקן השיג אותה והחזיר לאוהל.

הרבה זמן נשארה איגול בדיכאון, עיניה
לא ייבשו מדמעות. חיות וציפורים בכו
כששמעו את שיריה המרים...
בהרים שלנו יש אגם שהמים בו קרים
וצלולים כמו דמעה.
אומרים שאיגול היפה קפצה לתוכו
מסלע גבוה, וסאיאן החמור והרע זרק
את עצמו אחריה. הבחורה חשדה
שאבא שוב ישיג אותה והפכה את
עצמה לציפור-טבלן. היא חיה עכשיו
באגם היפה הזה, שקוראים לו
אגולסקה.
וסאיאן הזקן התאבן מרוב צער והיה
לסלע. הוא עומד עכשיו מעל האגם,
מחפש את בתו בין הגלים, אך אינו יכול
להכיר אותה בציפור-טבלן, ודמעות שלו
זולגות בחריצי האבן שלו.